

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficiloase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin	
Pe jumătate de an	80 „		până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200	
Pe un pătrar de an	40 „		de cuvinte 180 Lei. de aci în sus 200 Lei.	
Un număr	3 Lie.			
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.			

Nr. 85 Pres. 1928.

IOSIF

din îndurarea lui Dumnezeu Episcopul drept credincios al Eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului.

Iubitului Cler și Popor credincios și Onoraților Membrii la Adunarea Eparhiei Noastre,

Dar, îndurare și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul Nostru Iesus Christos.

În temeiul articolului 132 din Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, convocăm și prin aceasta declarăm de convocată Adunarea eparhială ordinară a eparhiei noastre în biserica catedrală din Caransebeș în Dumineca Samarinenței, adică în 13 Maiu a. c. ora 9 a. m. când se va săvârși sfânta liturgie și invocarea Duhului Sfânt, iar după aceasta va urma deschiderea adunării în localul designat pentru acest scop.

Drept aceea invităm pe toți Onorații membrii ai Adunării eparhiale, ca în susnumita zi, la ora defiptă, să se afle în Caransebeș, ca așa Adunarea eparhială — conform Regulamentului pentru afacerile interne — să-și poată începe activitatea sa.

Pe lângă împărtășirea binecuvântării Noastre arhieresti sum

Al tuturor

Caransebeș la 26 Aprilie 1928.

Cu dragoste părintească:

Dr. Iosif Tr. Badescu
episcop

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 2272 B. ex 1928.

Notă oficială.

Societatea „Temperanța” din capitală, care înnumără printre membrii săi fondatori, fruntași ai vieții noastre culturale și sociale, și-a propus combaterea, pe teren practic a alcoolismului, înființând în acest scop asociațiuni mai în toate comunele urbane și rurale din țară.

Solicitând Ministerul Cultelor și Artelor, prin adresa sa din 31 Martie din a. c. Nr. 14813 ex 1928, un concurs cât mai amplu al lumii clericale întru ducerea la îndeplinirea a acestei opere de regenerare morală; îndrumăm și așteptăm dela On. Preoțime parohială să-și dea concursul său ofensivei societății „Temperanța” pentru înlăturarea flagelului care bântuie mai ales populația rurală.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 12 Aprilie 1928.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

* *

Nr. 2239 B ex 1928.

Notă oficială.

Prin proiectul de lege al beuturilor spirtoase, depus pe birourile corpurilor legiuitoare încă în Maiu 1925, se urmărește înfrânarea alcoolismului, care a luat proporții îngrijitoare.

Tot prin acest proiect de lege, se urmărește și ideea îndrumării spre comercializare și industrializarea fructelor sub toate formele posibile, ca astfel treptat să se înlocuească un produs — alcoolul vătămător — cu un aliment, care să fie totodată și mai rentabil.

Pentru înfăptuirea acestei idei și pentru a se păși spre realizarea ei, Ministerul Agriculturii și Domeniilor a instituit o comisiune pentru îndrumarea, industrializarea și comercializarea producției pomicole a țării. Comisiunea aceasta a propus ca deocamdată acțiunea îndrumării, industrializării și comercializării producției pomicole să înceapă numai în câteva (4) județe între cari și în județul nostru Severin, delegând

totodată pe dl inspector Förster ca împreună cu camera de agricultură să facă o anchetă pomologică, pentru a aduna anumite date.

Invităm deci Onorata Preoțime parohială, ca la ziua fixată, care se va comunica de cu vreme de cătră delegatul susnumit, că va fi în localitate, să se găsească și dâșii la Primăria comunală și să dea toate informațiunile și tot concursul lor pentru strângerea materialului informativ și statistic cât mai exact posibil, ca astfel să poată fi dusă la bun sfârșit această operă atât de necesară pentru înaintarea și prosperarea poporului nostru.

Caransebeș, din ședința consiliului eparhial ținută în 12 Aprilie 1928.

Episcopul Diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

* *

Nr. 2652 E. 1928.

Notă oficială.

Se atrage atențiunea preoților conducători ai Oficiilor parohiale, că sunt obligați acolo unde în comună sunt mai mulți preoți, să le facă cunoscut neîntârziat și acestora toate dispozițiunile Consiliului eparhial, comunicate în organul oficial al eparhiei, „Foaia Diecezană”.

Caransebeș, în 26 Aprilie 1928.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Răsboiul și înstrăinarea credinței.

În epistola Pastorală de sfintele Paști, P. S. Sa Episcopul nostru arătând decăderea moravurilor după războiul mondial — prin antiteză cu starea religiozității și moralității de dinaintea acestui cataclism, spunea: „și înainte de războiul religiositatea, moralitatea și iubirea frățiască lăsa de dorit... războiul însă, cu felul lui de a fi a alimentat, nutrit și sprijinit înstrăinarea omului dela cele cerești!”

Deasemenea I. P. S. Sa Arhiepiscopul și Mitropolitul Nicolae al Ardealului, în discursul ținut la 27 Martie a. c. în Senat — zugrăvește plastic și lapidar starea creată de războiu, zicând: „ravagii a produs în suflete crâncenul războiu prin care am trecut...”

Înainte nimănuia deci urmările sale funeste nu mai sunt teren necunoscut; iar efectele acestea dezastruoase ale războiului mai dureros le simțesc astăzi inimile sensibile ale *păstorilor de suflete*.

Războiul care n'a cruțat nimica din ceea ce este teritorial și temporal pe rotogolul acestui pământ, și-a întins nevăzutele sale tentacule și în sanctuarul sufletului omenesc. Divina scânteie s'a răcit în om și locul i-a luat suflul animal; deaceia faptele omului sunt mânate astăzi mai de grabă de instinctele josnice, decât călăuzite de înalta busolă a rațiunii!

Și s'a clătit și credința în om! Convingerea sa cea intim religioasă, credința în Creatorul său a scăzut simțitor, pierzând din intensitatea ei de odinioară. Nu mai este astăzi om care să-și apere credința sa religioasă cu oarecare risc! Gândul de a o apăra cu prețul vieții — ca odinioară primii creștini — este departe de a germina în atmosfera acestui veac. Dimpotrivă; ea a ajuns martă de vânzare; ea se pune astăzi amanet și se licitează uneori mai josnic decât altă marfă...

Un fapt concret — de oarecare importanță — vom arăta mai jos, ca să se vadă ce intense ramificațiuni are această criză morală și sufletească, deslănțuită de marele războiu.

Un mare ziar din capitală într'una din zilele trecute, scria cu caractere mari, bătătoare la ochi: „*Dacă nu li-se face dreptate, trec în massă la adventism*“. Era cazul unor creștini din Câmpulungul Muscelului. Se văetau anume, că li-s'au făcut anumite nedreptăți: *li-s'a transferat preotul lor*. Nu înțrăm în analiza faptelor petrecute. În definitiv sunt lucruri omenești; și dreptatea omenească nu este cea mai desăvârșită. Una este cea lumească dreptate și alta este dreptatea lui Dumnezeu; „*alta este strălucirea soarelui și alta strălucirea lunii...*“ Și nu atingem un lucru, ființa și caracterul sectelor — aceste pecingeni ale trupului curat al lui Christos. Lăsăm să se pronunțe acelaș mare ziar. În'tun număr mai recent al său am putut ceti, cu bucurie, un articol intitulat „Statul și religia“ și purtând semnătura unui general. Între alte lucruri interesante, se scriau acolo și următoarele: „Descoperiri noi în materie religioasă nu

mai pot fi și sunt prin urmare excluse. Dacă dar religia hotărît nu mai poate evolua, sectarismul este în afara legii religioase divine, care durează neschimbată de mii de ani.“ Și mai jos „*sectele prin urmare 'trebuesc desființate sau readuse la matcă, religia nu poate admite și modă religioasă.*“

Evident, religia nu admite modă religioasă; și îndeosebi când aceste ipostase ale rătăcirii — sectele — denaturează corpul ei cel adevărat, luptă aprigă trebuie să pornim împotriva lor. Cu atât mai vârtos, să nu ne provocăm la ele, căci mai degrabă sminteală facem decât lucru bun.

Evident, este ceva nepotrivire în ținuta acestui mare ziar față de secte; intențiunile sale bune, întrezărite în semnificativul său nume, nu ne fac să șovăim o clipă în atitudinea sa dreaptă. Aici însă s'a comis o greșală — și departe de noi gândul să exploatăm această greșală — datorită desigur corespondentului local. Datorită acestui fapt însă, se poate cunoaște un nou motiv de trecere, de ușoară trecere la sectarism, mai bine zis de lepădare de lege...

Dat ni-a fost să auzim — nu o dată, că preoțimea poartă vina capitală a înmulțirii sectanților; că preotul este vinovat de lepădarea multora de biserică.

Dacă în comună se săvârșesc fărădelegi, este vinovat preotul; dacă se abat nenorociri și cataclisme asupra satului, asupra holdelor și distruge avutul lor, tot numai preotul este vinovatul cel mare. Și ceea ce este mai grav și dureros chiar, este faptul, că glasuri înalte și cu aere de autoritate atribuesc preoțimei orice abatere, orice decădere religioasă și morală. Nimeni nu se gândește, că dacă și nu este o ființă întru toate ideală preotul trăind în mediul acestui veac îmbăcsit în răutate, sunt nenumărați factorii cari distrug trupul bisericii și al integrității morale, între care cel mai de frunte este desigur războiul cu tot cortegiul său de stricăciuni morale și fizice.

Să rămânem însă la preot. Purtarea lui, sau vrăjmășia cu unii dintre credincioși, sau lipsa de conștiincioasă grijă pastorală, au fost invocate oridecâteori sufletul cel rătăcit nu știa să bâiguiască alte cuvinte de scuză pentru lepădarea credinței sale strămoșești. Sunt acestea

motive naive și prea simpliste, suficiente însă pentru traficantii credinței. Sunt simpliste și fără importanță aceste motive, dacă le punem în cumpănă cu *pilda* lui Iov din Biblie. Ce motive ponderoase putea să invoace omul acesta chiar dacă-și renega credința sa în Dumnezeuul cel adevărat!... *Și el nu se leapădă, iar oamenii noștri se leapădă de credință fără nici un motiv...* Și iată acum un fenomen, aproape ciudat!

Intr'un oraș undeva, ei trec la adventism, *tot din cauza preotului*. Dar cum? Din cauză, că din anumite împrejurări, preotul a fost dus în altă parte. Un fapt, o împrejurare care oricum — cu greutate se poate judeca și aprecia...

*

Războiul a produs o debandadă morală și religioasă care își arată efectele sale nefaste în toate ramurile de manifestare ale vieții omenești; *războiul a eclipsat credința omului în Dumnezeu*. O feroce învârtosire în egoism și o nesocotință a tot ce este ideal și nobil. O meschină înjosire a omului, care ațâțat de sângele câmpiilor de luptă nu știe să cultive în *sufletul* său decât buruiana distrugerii, a nimicirii. La el convingere, cinste *credință*, toate sunt lucruri venale... Și până când? Căci glasul profetului Ieremia și nouă ne spune cu fiori de groază, dar cu adevăritate: „Și va fi când veți zice: pentru ce ne-au făcut Domnul Dumnezeuul nostru toate acestea? Le vei răspunde: pentru că m'ați părăsit pe mine și ați slujit la Dumnezeii străini în pământul vostru!“...

Ortodoxismul ne-a păstrat ființa neamului.

În lumina tainică a Evangheliei și a istoriei neamului nostru, *ortodoxismul* ni-se relevă ca suprema înțelegere a vieții creștine.

Ortodoxismul ne-a păstrat ființa neamului și ne-a învățat, că mai pre sus de toate trebuie să ne îngrijim de acele locașuri sfinte cări în toate vremurile au fost centrele de plină evlavie cucernică și învățătură adânc creștinească și națională — de sfintele noastre *Biserici și mănăstiri* — scumpe strămoșilor în trecut și nouă celor de azi.

Religia creștină ortodoxă izvorâtă în Răsăritul tainic al vieții mistice, a adus balsamul dătător

de viață, introducând credința adevărată ca element principal; bazată pe învățăturile Mântuitorului Iisus Christos, păstrează astfel *temelia veche, sigură și nesguduită* a Creștinismului.

Idealul adevărat creștin a fost cimentat în religia ortodoxă. Aspirațiile religioase ale ortodoxismului sunt mântuirea sufletului uman prin credința fermă și mărturisirea vieții și faptelor Mântuitorului Christos...

Și pământul străbunei Dacii a fost accesibil vechiului creștinism, sămânța aruncată de umilii creștini ai Răsăritului a înflorit azi peste întreg pământul țării noastre... Și din adâncul vremurilor răsună glasul plin de smerenie al mucenicilor credinței noastre străbune, îndemnându-ne încă odată să fim trezi, ca să veghem mai mult ca oricând, ca *flacăra ortodoxismului* să nu se stingă!

Și glasul acesta pătrunde până'n adâncul sufletelor noastre — dogma creștină a Răsăritului din trecut ne menține azi; temelia neamului românesc e *ortodoxia*.

Preotul ortodox, prin umilința, sfințenia și mai presus de toate *prin dragostea neîfărmurită de neam* a fost o sentinelă neadormită la altarul Domnului, povățuind poporul să umble întotdeauna pe căile adevărate ale credinței străbune...

Istoria neamului ne-a păstrat vie amintirea vrednicilor erari ai ortodoxiei din trecut, în ea sunt depuse toate acțiunile, faptele și jertfele luminătorilor Sf. noastre biserici. Ce minunată e istoria neamului românesc! Ea e indentificarea însăși a istoriei noastre bisericesti. Ea ne arată idealul unui popor care secole dearândul trăește prin cea mai scumpă religie: **religia română a Ortodoxiei**.

Această religie a devenit azi mărturisitoarea și promovatoarea unui ideal secular, realizat abia după multe suferințe și după ce sângele preotului ortodox român a udat încă odată pământul pe care mai înainte l-au udat cu sângele lor alți ierarhi ai bisericii noastre.

Neamul românesc s'a menținut în trecut și se menține și azi prin: religia ortodoxă, care-l ocrotește de rău și-l mângăie de lucruri dăunătoare, prin sfaturile sfinte ale Evangheliei.

Cât de mult crede acest popor în apostolii săi! Da! ei sunt aceia cari cetesc Cartea sfântă și cu Crucea în mână alină durerile *sufletelor obidite*.

Ideile greșite și lumina dubioasă ale acelor cari văd prea puțin în ortodoxia noastră, trebuie spulberată prin *evlavia și dragostea* neamului nostru și prin ideile ferme ale *reprezentanților ortodoxiei noastre!*

C. Rudnean.

Cu indulgență să suportăm...

Prelegere din religie de preotul Sinesiu Bistreanu.

Într-o dimineață de toamnă pornirăm cu trăsura spre orașelul de munte Dognecea, fiind convocată acolo preoțimea tractuală la o conferință; iar eu ca preot tânăr eram și dornic de conveniri în felul acesta, mai ales că aveam să ajung în contact cu confrății preoți dintr'un vast protopresbiterat, cum era odinioară cel al Oraviței. În drum atingeam o parte din capătul dela deal al învecinatei comune Secaș, carea pe vremuri era păstorită de renumitul preot literat și fost profesor de teologie, mai târziu prota N. Tincu-Velea; în stânga, între două dealuri rămânea ascunsă micuța comună Calina, când apoi, pe o vale împrejmuată cu coline, porniam mereu spre locul de întrunire. Mergând încet, priviam cu atențiune de optimist aceste regiuni cari îmi amintiau colinele sterile din hotarul satului meu natal. După o călătorie cam obositoare din pricina drumului neglijat, ajunsei în sfârșit în orașelul Dognecea, carele mai că nu merită titula de orașel, căci pe lângă împrejurarea, că oferia vederii niște căsuțe fără sistem zidite, mai dovediau și o sărăcie nu de invidiat. Sporadice se iviau edificii mai moderne și solide, cari însă erau proprietatea „Societății căilor ferate austro-ungare“, căreia îi și slujiau locuitorii acestui orașel, aproape ca niște iobagi.

Și dacă orașelul ca atare mi-a cauzat desiluzie, mă bucuram încă pe momentul ce-mi oferia ocazia de a cerceta și a vorbi cu veteranul și mult apreciatul cărturar, parohul locului, anume Mihail Velcean. Căci cetisem lucrări eșite și izvorâte din mintea acestui învățat preot; și răsfoind cu atenție protocolul de circulare al parohiei mele, aflasem că însuș șeful tractual de pe vremuri ținea mult la prezența și deci la sfatul acestui preot; ba și la „mărta congregație de varmeghie“ aveau ponderositate cuvintele lui.

Se proiectase, ca întreaga preoțime să-i facă o vizită, dar eu nerăbdător și intenționând să-i vorbesc și să-l privesc nestingherit, mă hotărisem ca încă de dimineață să-l cercetez; iar fiindcă părintele Mitrofan din Calina, carele îi era un bun prieten se oferi să mă introducă la dânsul, așteptam emoționat momentul întâlnirii. Dar tot părintele Mitrofan mă preveni zicându-mi: „n'ai să vezi ceva deosebit, căci el a fost al trecutului, astăzi e o jumătate de om; e ajuns de apoplexie și e un paralytic, iar încât vom avea norocul să-l nimerim în momente senine cu mintea, o să-i vorbim.“

Casa părintelui Mihai era aproape de sfânta biserică și era o casuță cu aspect drăgălaș, și bine susținută.

Se vede, că personalul care-l îngrijia primise dinainte veste de venirea noastră, căci intrând în odaia părintelui, îl aflasem într'un jeț de lemn cu o perinuță, iar bătrânul preot era îmbrăcat amăsurat prescriptelor regulamentare, în ambele reverenzi, cu brâu roșu și blana tot astfel. Am privit și am văzut un venerat preot cu

înfățișare impunătoare, plete albe ondulând pe spate; iar barba îi împodobia fața-i simpatică dar suptă de suferințe. Ne-a primit foarte afabil; iar la cuvintele mele elogiatoare îmi respunse cu resignație sufletească: „Eram într-o vreme, acum vețuește în mine numai amintirea trecutului, că prezentul să înfățișează foarte prost; dar sunt mulțamitor și cu recunoștiință dumnezeieștii providențe și pentru cele bune și rele!“

Apoi cuprins de un spasm nervos începu a susțina și a plânge: rostia cuvinte fără rost; când părintele Mitrofan luându-mă de mână, îmi șopti: „Aideți, deocamdată am sfârșit de vorbit cu părintele Mihai.“

Și așa l-am văzut și așa l-am părăsit pe cel ce odinioară era vestitul savant și preot Mihail Velcean.

Întrebând pe părintele Mitrofan de pricina ce l-a adus pe preotul acesta în așa hal deplorabil, îmi zise aproape cu ciudă: „Bufenii ăștia!“ adică locuitorii din Dognecea, respective parohiei săi, căci adause ca completare: „Oamenii ăștia aduși de prin Oltenia, o fire de oameni tari la cerbice și cari țin cu statornicie la convingerile și hotărârile lor proprii; d'apoi și părintele Mihai încă își avea slăbiciunea, că nu se lăsa convins de ăștia, și d'aci s'or provocat hărțueli, certe, acuze și procese, . . . și el, om simțitor, trebuia să supoarte consecințele.“

Sunt trecuți patruzeci și patru de ani dela această întâlnire și osemintele părintelui Velcea vor fi deja una cu pământul și tot așa și amintirea, că dabia dacă'i-o conservă vr-un preot bătrân, căci știut este că cei tineri abia dacă știu, că a existat când-va acest preot.

„Eram într-o vreme, acum vețuește în mine numai amintirea trecutului, că prezentul se înfățișează foarte prost; dar sunt mulțamitor și cu recunoștiință dumnezeieștii providență și pentru cele bune, cum și pentru cele rele.“

Aceste cuvinte m'or pus adese-ori pe gânduri și am mai cetit că astronomii susțin, că frumoasele stele de pe ceriu sunt statornice cu ființa lor pe firmament, deși noi cu ochiul numai noaptea le observăm cum lucesc ca aurul. Trăiesc însă și oameni deaceia, cari le văd aievea și'n miez de zi. De am avea și noi ochii sufletești atât de limpezi, ca și'n momente de nenorocire să cunoaștem mâna binefăcătoare a lui Dumnezeu, carea deși une-ori ne atinge cu vr'o pătimire, dar ne suprinde cu o deosebită bucurie; carea folosește cuțitul nu ca se vulnereze, ci mai ales să esoperieze vindecarea. De ne-am convinge despre așa ceva, am fi atât de înțelepți a suporta durerea cu o indulgență desăvârșită, și atunci cred că am pricepe rostul cuvintelor preotului Velcean.

Este o deosebită artă: a suporta cu indulgență, că doară cunosc și mai cred în penibila dispoziție sufletească ce-l cucerește pe cutare atins deodată de lipse, neajunsuri, morburii diferite și alte mai mari nenorociri cari ne pun în îndoială bunătatea dumnezească. Învățătura creștină ne îndeamnă apriat: că cu toată umilința

să suportăm cele date nouă de Dumnezeu, căci s'a precizat odată, că prin îndulgință ne dovedim noi adevărata credință ca creștini.

Să avem convingerea, că ochiul lui Dumnezeu veghiază și ne conduce, și ca părinte ne îngrijește ca noi fiii săi să nu pornim pe căi rătăcite și întepitor ne îndeamnă a primi ce e bun și răul a-l respinge. Prin îndulgință dovedim că iubirea de Dumnezeu se potrivește cu aurul nefalsificat. Și întru cât suntem investiți cu îndulgință, ne și putem considera ca adevărați succesori ai marelui învățător Iisus, carele din propria voință se espusă atâtor umilinte și pătimiri, ca preamărind pe Părinteie ceresc să ne îndemne a-l urmări și'n pătimiri și'n neajunsuri: să luăm crucea și să-i urmăm Lui.

Cuceriiți de o sinceră îndulgință ne vom curăți de păcate și de relele însușiri, căci trebuie s'o știm că suferința e ca costura menită să curețe arborele, se mai potrivește cu un cuțit făcut anume se delătore buruiana dintre legume. O astfel de îndulgință ne face demni de o viitoare mărire; că o știm doară că Fiul omului numai prin suferințe și-a câștigat dreptul de a sta de-a dreapta Tatălui ceresc și tot numai prin pătimirea sa ne-a deschis și nouă calea spre mântuire. Aci sustă înalta lege a înțelepciunii și a dreptății și a bunătății lui Dumnezeu: hotărâtă a sta pân'ce se va mântui tot sufletul creștinesc.

Dumnezeu cearcă pe cel iubit al său, dovadă ne este și dreptul Iov din Testamentul vechiu; deci să nu ne suprindă împrejurarea — dacă unii căsătoriți — ce se iubeau atât de sincer, sufer în urma unei certe; ori că cutari părinți — căroră li s'a răpit prin moarte unicul copil — suferă și au nespūsă jelătate; că doară nouă nu ne este dat a cunoaște tainele dumnezeiești.

Adese-ori se nimerește, că o iubire fie cât de nobilă și curată între căsătoriți, ori între părinți și copii, — se denaturează și uităm de Dumnezeu, după spusa Evangheliei, în carea cutarele a preferat socie, ori moșia sa, ori vitele naintea lui Dumnezeu, pe când prima poruncă cere apriat: să nu avem alți Dumnezei!

Ni se spune: „Eu sunt Domnul și Dumnezeu!...” și omului nu e permis a avea alți Dumnezei, ori a-i adora ca pe Dumnezeu însuși.

Eu cred că ar trebui s'o considerăm ca o bunătate și binefacere, dacă se mai folosesc și măsuri de disciplină contra egoismului omenesc.

De vine cercarea, s'o primim și s'o suportăm cu inndulgință, că întru cercare vom dobândi mântuire.

Var, 5 Martie 1927.

Comunele bisericesti se invită să achite prețul abonamentului pro 1928 pentru „Foaia Diecezană”, trimițând banii la adresa administrațiunii Librăriei și Tipografiei Diecezane.

Pământul.

Pământ și lege, trup și suflet, lume și Dumnezeu: iată cele două căi, — pe care trebuie să înainteze, din vreme spre veșnicie viața omului.

Satana s'a apropiat de Mântuitorul în mijlocul pustiului și L'a ispitit. Și cu ce L'a ispitit? Mai întâi cu pâine, după aceea cu îndoiala de dragostea lui Dumnezeu și în al treilea rând cu împărățiile pământului.

Gânditu-te-ai vreodată, iubite cititor, la aceste trei ispite? Și în deosebi la cea de a treia? Aceasta este ispita cea mai puternică, pe care o folosește Satana, ispita pământului. Domnul a respins tustrele ispitirile cu Cuvinte luate din Cuvântul lui Dumnezeu. Făcut-ai și tu aceasta, în ceasurile de ispitire?

Ispita pământului! Dar ce înseamnă ea! O, fratele meu! Ai simțit-o și tu adesea. Toate cumplitele patimi, care foesc ca niște șerpi fioroși în mâna de pământ a trupului tău, sunt rōadele acestei ispite, care pe tine te-au biruit. Nu simți tu că e așa. Să dea Domnul să nu fie. Nimeni nu s'ar bucura mai mult și mai curat de cât scriitorul rândurilor acestora. Dar dacă nu știi tu, în orice caz va trebui să recunoști, că este legiune numărul aceloră pe care i-a biruit pământul.

Căci pământul este un mare bun dacă mai întâi se deschide asupra lui Cerul, cu darurile milei. Precum ogorul rămâne sterp, dacă nu cade peste el ploaia milostivă a Cerului, tot astfel și trupul, cu toate darurile puse de Dumnezeu întrânsul apucă pe calea putrezimii și a morții, dacă nu-și plouă Duhul Sfânt de sus darurile Sale.

Creșteți și Vă înmulțiți și stăpâniți Pământul (Facerea 1.28) sunt cuvintele care au răsunit în lume, din gura Creatorului, încă dela începutul ei. Aici ni descopere Dumnezeu legea pe care a pus-o în om: nu un lucru, stăpânit și robit de celelalte lucruri din lume, trebuie să fie omul; ci un stăpân. Cu puterea Duhului poate să stăpânească Omul pământul. Vai de omul în care a copleșit lutul duhul. Din clipa în care s'a petrecut înstăpânirea aceasta, moare viața omului de o moarte cumplită.

Ai auzit de atâtea ori rostindu-se „păcat“. Întrebatu-te-ai însă ce însemnă el? Istoria celor dintâi oameni ți-ar putea-o însă spune. A iubit omul mai curând să guste din fructul oprit de cât să asculte de legea Domnului. În această iubire de materie în paguba Duhului stă ființa păcatului. Și pământul este reprezentantul văzut al acestei materii. Diavolul se slujește de el pentru omorârea duhului din noi.

Iisus Christos S'a urcat pe Cruce și prin asta a devenit Mântuitorul veșnic a sufletelor noastre. Cum trebuie înțeles dar aceasta? Iisus a pironit păcatul tuturor Oamenilor, atunci când s'a lăsat răstignit. Iar păcatul acesta stătea în robia pământului asupra sufletului.

Omul se lasă dus de pornirile firii pământeste (Galateni 5, 16—21) în paguba Duhului. Iisus a pironit pe Cruce pe acest om al păcatului. A intrat în groapă cu el. Și a înviat din moarte, biruind pentru noi toți pe omul păcatului. „Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământeste, ca să trăim după îndemnul ei“. (Romani 8, 12). Iisus a biruit pentru deapauri ispita pământului în cei ce trăesc în El. Numai cine intră în Iisus și în Biserica Lui, rămâne și rodește după viața Lui în mijlocul lumii, numai acela este în adevăr stăpân peste puterile pământului. Numai lui i se deschid supuse comorile lui. Și numai așa se împlinesc Cuvintele îngerilor:

Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu!

Și pe pământ Pace!

Intre oameni bună voire.

(„Glasul Ardealului“).

Pr. Toma Chiricuță.

Cuvinte înțelepte.

„Gândurile și simțămintele noastre sunt numai începuturile gândurilor și simțemintelor cari își așteaptă desăvârșirea într'o altă lume. Simțământul părerii de rău încă nu este decât un început, roadele lui le vom vedea abia într'o altă lume“.

Joubert.

„Ce amar se înșeală aceia cari cred că fără Dumnezeu și fără muncă își pot trăi viața“.

Dr. M. Suciș Sibianu.

„Sufletul omenesc n'a fost până acum descoperit de doctori la autopsii; nici matematicianii nu i-au măsurat dimensiunile; nici pictorii nu i-au redat culorile. Dar, precum nu ne îndoiim de existența minții și a dreptății, tot așa nu ne putem îndoi nici de existența lui Dumnezeu, nici de existența sufletului“.

Econom A. C. Cosma.

ȘTIRI

Locale. A doua Duminică după Paști este Duminica Tomei. Făcând parte din luminatul ciclului de serbători ale Învierii Domnului, serbatoarea Paștelor mici, a decurs în aceeași duhovnicească bucurie, în orașul nostru. Sfânta liturghie s'a oficiat prin preotul Petru Bancea și diaconul episcopesc Petru Laetiu.

La capela episcopescă Sfânta liturghie s'a săvârșit prin preotul-profesor Gheorghe Noaghea și diaconul Teodor Roșca.

Luni, ziua de 23 Aprilie a fost serbatoarea marelui Sfânt și mucenic George, hramul bisericii catedrale. Din acest motiv la slujba liturghiei au servit toți preoții parohi locali, dimpreună cu cei doi diaconi episcopesci. În oraș casele creștinilor au fost, aproape peste tot, împodobite cu ramuri de verdeață, simbol al triumfului și prealăudabil obicei, nestâlcit încă de modernismul uzurpator de frumoase datini și obiceiuri în oraș.

După masă a fost „ruga“. Prilej de bucurie comună la întâlnirea tuturor rudelor de pe sate și de aiurea, ruga a fost totodată ocazie fericită de înfrățire generală a orașenilor noștri domni, țărani, de toată starea și chemarea în hora și dansurile noastre minunate...

I. P. S. Sa Arhiepiscopul Gurie — mitropolit al Basarabiei. Din prilejul serbătorii Unirii Basarabiei cu patria mamă se pregătesc frumoase surprize pe seama provinciei noastre de peste Prut. Cel mai important lucru însă este ridicarea de fapt a arhiepiscopiei Chișinăului la rangul de Mitropolie a Basarabiei. I. P. S. Sa Arhiepiscopul Gurie devine deci și a devenit chiar întâiul mitropolit al provinciei dintre Prut și Nistru. Actul investirii s'a și făcut Joi, în 26 Aprilie a. c. la orele 12 în palatul regal din București.

Pentru eroii căzuți în epopeicele bătălii dela Mărăști, Mărășești și Oituz s'a plănuțit înființarea unui Pantheon, în care să se odihnească rămășițele terestre a peste 18.000 de soldați. Totodată s'a hotărât înfrumusețarea demnă de importanța lor a cimitirelor de pe acele câmpii.

Este cum nu se poate mai nobilă această intențiune; căci după felul cum știe să-și cultive memoria eroilor săi, se judecă gradul de cultură al unui popor.

† **Octavian Cioloca**, cleric în cursul II al Academiei noastre teologice a adormit în Domnul, Luni a doua zi a sfințelor Paști, la casa părintească în Șipet. Răposatul este fiul fruntașului nostru Teodor Cioloca din Șipet și nepot de frate Dlui profesor Dr. Dimitrie Cioloca dela Academia noastră teologică. A fost înmormântat Miercuri, în 18 luna curentă, de protopresbiterul Aug. Ghilezan din Ciacova, preoții Constantin Doboșan, Liviu Șandru și Iuliu Popoviciu, în prezența unei mari mulțimi de credincioși și a câtorva clerici colegi, cari l-au petrecut la ultimul său drum.

Fie-i țărâna ușoară și memoria vie în inima îndurerărilor părinți și rude!

Abatele Metodi Zavoral a sosit Joi în Capitala țării noastre. A fost așteptat în gara de numeroase persoane, tot atâtea notabilități ale Bucureștilor și ovaționat cu multă bucurie. Abatele Dr. Zavoral a fost și este mare prieten al Românilor întocmai ca și regretatul Urban Jarnik. Ne-a cunoscut în împrejurările critice din războiu, când deodată cu limba românească a învățat să ne iubească cu sufletul larg și generos, caracteristic poporului cehoslovac. Astăzi vine la noi să ne cunoască și după războiul care ne-a înfrățit neamul nostru cu neamul său!

Cutremurul catastrofal din Bulgaria a continuat să nimicească încă multe zile, o regiune de peste 1000 km. Și-a trecut apoi centrul de distrugere în Corint și altă parte a Peninsulei Balcanice. Pentru ajutorarea sutelor de mii de nenorociți, aproape toate țările au trimis bani și alte ajutoare.

Comitagii nu se astâmpără. Cetim într'un mare ziar, că în apropierea comunei Cainargeaua-mare, jud. Durostor, au apărut cinci comitagii înarmați cu carabine și cu granate. Unul dintre ei a fost prins, ceilalți însă au scăpat. S'au format puteri pentru prinderea lor.

În Bulgaria pe urmele, mai bine zis, ruinele aduse de marele cutremur s'au ivit „hienele“, adevărați indivizi certați cu societatea și cu conștiința lor, scotorisind printre ruine și căutând să jefuiască. Autoritățile militare însă au prins de veste și au dat ordin, ca acolo unde vor fi surprinși atari oameni, să fie împușcați la moment.

Este mare pedeapsa lui Dumnezeu, dar indulgența lui și mai mare!

Ninge 'n țară. Miercuri în 25 Aprilie a. c. a căzut mare zăpadă pe întreaga vale a Prahovei. Îndeosebi la Predeal, Azuga și Brașov straturile de zăpadă au luat proporții mari. Deasemenea a nins și în nordul țării, în Basarabia.

Comunitatea de avere Caransebeș.

Nr. 1824/1928 D. G.

Publicațiune de licitație.

Se aduce la cunoștință, că Comunitatea de avere a fostului regiment confiniar româno-bănățan Nr. 13 din Caransebeș, valorizează pe calea licitațiunei publice dreptul de a recolta în anul în curs:

1. smeurele și toate fructele forestiere,
2. feriga și
3. belladonna și alte plante medicinale.

Condițiunile de licitare, precum și împărțirea grupelor de recoltare, se pot vedea la subsemnata Direcțiune silvică și la ocoalele silvice.

Ofertele închise și vadiul prescris sunt a se înainta până la 15 Maiu 1928 ora 10 a. m.

Caransebeș la 27 Aprilie 1928.

Direcțiunea Generală.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

No. 698 Port. 1927.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881 și în baza art. 19 din legea XLI din 1908 prin aceasta public, că conform deciziunei judecătoreii mixte din Caransebeș de sub Nr. 3129/1928 efectuându-se execuțiunea la 1 Noemvrie 1927 în favorul urmăritorului Eugen Donner comerciant în Caransebeș reprez. prin avocatul Dr. Ernest Halle din Caransebeș pentru suma de 660 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și suprasedchestrare cari s'au prețuit în 1150 Lei — bani și anume: 1. Un dulap uzat cu furnir, 2. două scaune, 3. una canapea se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Nr. 7116/1927 G. al Judecătoreii mixte din Caransebeș, pentru încasarea pretenziunilor de 660 Lei — bani capital, cu 12% interese din 6 August 1926 și spesele de 277 Lei — bani staverite până în prezent se fixează termenul de licitație **pe ziua de 8 Mai 1928 la orele 3 p. m. în comuna Caransebeșul-nou la locuința urmăritului** și toți aceia cari au voe de a cumpăra sunt invitați cu aceea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 al legii LX din 1881: deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 24 Aprilie 1928.

Portărel: **M. Guran.**